

begravningstal.se

Kära familj, vänner, grannar och alla som känt Pappa – Sten Olof Larsson, vår Stisse – tack för att ni är här i dag för att minnas och hedra honom.

Jag talar som hans son, men också som hans arbetskamrat i verkstan, den som fick hålla i tumstocken, sopa spån och lära sig vad ett rakt öga och ett lugnt handlag betyder.

Och jag talar för oss alla som fått ta del av hans tålmod, hans humor och hans pålitlighet.

Pappa föddes den 3 januari 1947 i Göteborg och blev 77 år.

Han började som lärling, blev snickarmästare och drev egen byggfirma i tre decennier.

Det var inget han skröt om, men man såg stoltheten i hur han drog fingret över en nyslipad yta, hur han böjde huvudet lite snett för att granska en fog, hur han log när något passade – inte "ungefär", utan exakt.

Där stod en människa som gjorde saker ordentligt.

Han bar sin yrkesstolthet utan att göra väsen av den.

Det var samma sak i idrottsföreningen.

Han tog hellre vaktpasset i kiosken en blåsig söndag än att prata om vad han gjort på lördagen.

Och hemma på gatan hände det ofta att han försvann med en skiftnyckel under armen och kom tillbaka en timme senare, efter att ha fått igång någons element eller rätat upp ett hängande skärmtak.

Sällan tog han betalt.

"Det kostade mig fem skruv och en kopp kaffe," brukade han säga, och så var det bra med det.

Under den stillsamma ytan fanns värme och humor.

Han kunde vara rak och ordknapp – det vet vi – men när han skrattade i köket

lossnade något i hela ~~huset~~

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Det skrattet, och doften av nyslipat trä som följde honom som en signatur, är något många av oss kommer att sakna.

Det och hans råd när något gick sönder.

Han visste att det mesta går att lösa om man först tar reda på vad som faktiskt är fel.

Vi arbetade ofta tillsammans i verkstan.

Han lät mig göra fel i lagom dos.

Han stoppade mig inte förrän jag var på väg att såga mot linjen i fel vinkel.

Då kom handen lätt på min axel:

”Titta en gång till.”

Inte som en tillsägelse, mer som en inbjudan att se vad han såg.

Den där lilla pausen – att backa en halv sekund innan man skruvar åt – den har räddat mig många gånger, långt utanför snickeriet.

Pappa var också seglare.

Mina finaste minnen med honom är tidiga morgnar i skärgården.

Vi gick ut innan de flesta andra vaknat.

Kaffetermosen var varm, sjön var kylig, och det fanns det där lugnet som bara kommer när man hör vattnet mot skrovet och måsarna på avstånd.

Han lärde mig läsa vind och vågor, inte som formler utan som ett samtal.

”Se hur vattnet mörknar där borta,” sa han.

”Där kommer nästa pust.”

Det var aldrig dramatiskt, men alltid koncentrerat.

Han litade på naturen, och han litade på att man håller sin kurs om man valt den med eftertanke.

Hemma kunde han sitta vid köksbordet och pillra med sina modellbyggen, med en noggrannhet som gjorde att man nästan höll andan bredvid.

Små delar, stora perspektiv.

Det var samma glädje i att få masten att stå spikrak på en modellbåt som att resa en riktig vägg.

I båda fallen handlade det om hantverk, öga, tålmod.

Och om att det blir skillnad när man bryr sig.
Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Vintrarna, när isen bar, tog han på sig skridskorna för långfärd.

Det var inget hjälteprojekt.

Han gillade bara rytmen i långa, lugna skär och det dova ljudet när isen sjunger.

En termos på ryggen, kanske ett kort stopp bakom en vassrugge för att känna att det var tyst på riktigt.

Och på kvällarna kunde klassisk jazz rulla ur högtalarna, det där lätt knastriga som gör att man sänker rösten lite utan att veta varför.

Han behövde aldrig prata om musik.

Han bara lät den fylla rummet.

Pappa och Mamma – Ingrid – var gifta i 52 år.

Det är ett helt liv tillsammans.

De var ett team, inte för att de sa det, utan för att man såg det.

Delad blick över köksbordet när något behövde lösas.

Delad blick i glädje.

Det var inte storslagna gester, utan de där små förflyttningarna som bara de som känner varandra väl gör, när man byter plats vid spisen, hämtar den där skålen utan att be om den, vet vem som helst kan bära tungt just den dagen och därför tar man det själv.

Vi barn – Erik och Malin – växte upp med tydliga värden runt oss.

Ärlighet.

Ansvar.

Hålla sitt ord.

Hjälpa där man kan.

Det var inget som predikades.

Det syntes.

I hur han kom i tid.

I hur han ringde tillbaka när han sagt att han skulle.

I hur han la sina verktyg på plats och hur han lämnade en arbetsplats renare än när han kom.

I hur han talade med grannar, inte om dem.

Han hade en bror, Lennart, och deras sätt att smågnabbas över vem som kunde mest om gamla skruvtyper var roligt att höra.

Det var kärlek i det där gnabbet.

Och det fanns alltid en extra stol för släkten, för vännerna, för föreningskamraterna.

Fyra barnbarn fick lära känna honom som den trygga handen och det vänliga tålamodet.

Han lärde dem knyta knopar och att en välputsad skridskoskena är en bra början på en fin dag.

Han kunde sitta länge med ett modellbygge tillsammans med dem, för att visa att det inte handlar om att bli klar snabbt, utan om att njuta av vägen dit.

Och så skrattet i köket när någon råkade sätta fast en bit balsaträ upp och ner.

Det var inte surt.

Det var roligt, för nu fick man lösa det.

Som yrkesman var han noggrann.

Som människa var han rakryggad.

Som vän var han pålitlig.

Han klev inte fram för att ta plats.

Han klev fram när något behövde bli gjort.

Han ville inte ha stor uppståndelse kring sin bortgång.

Det har han sagt tydligt.

Raka rör.

Ordning och reda.

Och han hade en sista praktisk önskan som säger mycket om vem han var:

Att verktygen skulle skänkas till skolans träslöjd.

Jag tänker på de händer som kommer att lyfta hans hyvel, spänna hans stämjärn, känna tyngden i hans hammare och höra det där första, mjuka rasslet när spånet lossnar.

Det är en vacker sorts fortsättning.

Hantverk som går vidare, inte i ord, utan i händer.

Vi sörjer i dag.

Det gör ont att han är borta.

Men vi firar också det liv han levde.

Och när vi pratar om tröst, så tror jag den finns just i det som var hans vardag.

I enkelheten, i rakheten.

I vissheten om att en människa inte behöver vara högljudd för att göra avtryck.

Han satte spår som går att följa:

I hur vi tar oss an en uppgift.

I hur vi bemöter varandra.

I hur vi väljer att hjälpa utan att räkna.

Vad kommer människor att sakna mest?

Hans råd när något gick sönder – inte bara saker, utan även när något skavde i livet.

Hans skratt i köket, som gjorde morgonen lättare.

Och doften av nyslipat trä, som märkligt nog kan kännas som ett hem i sig.

Jag minns särskilt en seglats i svag vind.

Vi stod nästan still.

Jag var otålig och ville att han skulle starta motorn.

Han tittade på vattnet, på vimplarna, sa inget.

Efter en stund kom en vindstrimma över fjärden.

Seglen fylldes.

Båten rörde sig nästan omärkligt först, sedan stadigt.

”Det kommer,” sa han.

”Det mesta gör det, om man har lite tålamod.”

Det var ingen stor läxa.

Men den har följt mig.

Att avvakta ett slag, att lita på att man gjort rätt förarbete, att inte jaga i onödan.

Det var hans sätt.

Till Mamma, Ingrid:

Du bar honom, och han bar dig. Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Ni har varit navet för oss alla.

Vi vet att tomrummet blir stort.

Vi lovar att fylla det med handling, inte bara med ord.

Vi finns här.

Till Erik, Malin, barnbarnen, Lennart, vännerna, grannarna, föreningskamraterna:

Om vi vill hedra Stisse, så gör vi det bäst genom att leva hans värden.

Säga som det är, göra som vi sagt, hjälpa när vi kan.

Och kanske lägga in en skiva klassisk jazz en vardagskväll och låta rummet bli lite varmare.

Och till alla som någon gång fått hjälp av honom:

Ni vet hur det kändes att stå där med ett problem som verkade större än vad det var, och hur han kom, tittade, och sa:

”Det här löser vi.”

De orden kan vi ge vidare till varandra.

Sten Olof Larsson, Pappa, Stisse.

Född i Göteborg.

Snickarmästare.

Seglare.

Modellbyggare.

Långfärdsskrinnare.

Föreningsmänniska.

Make, pappa, farfar, morfar, bror, vän.

En man som höll sitt ord.

En man som gjorde det han sa.

En man som gjorde världen lite stadigare där han stod.

Nu lägger vi ner våra verktyg en stund.

Vi lyssnar till tystnaden.

Vi låter minnena komma, inte som ett monument, utan som små, exakta

detaljer:

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Ett hyvlingstag, en förlig vindpust, ett skratt som vänder en hel dag.

Det är där du finns kvar.

Tack, Pappa, för att du lärde oss att se en gång till innan vi skruvar åt.

Tack för morgnarna på havet och för kvällarna i verkstan.

Tack för att du visade att omtanke kan vara en hylla som sitter rakt, ett gångjärn som inte gnisslar, en hand som inte släpper.

Vi släpper dig i kärlek.

Och vi bär dig vidare i det vi gör med våra händer och hur vi är mot varandra.

Seglen fylls.

Båten går.

Vinden bär.

Vila i frid, Stisse.

Vi tar vid härifrån.

Detta tal skapades med begravningstal.se. Svara på några frågor och generera ditt eget personliga tal nu på begravningstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på [begravningstal.se](https://www.begravningstal.se)